

Saber acollir l'altre

A la IDEA DEL MES anterior es parlava de la importància d'aquells que han après ensenyaments i volen continuar els camins iniciats pels seus mestres. D'ells han conegut el seu estil, potser la seva proximitat concreta als altres, fins i tot a aquelles persones que són jutjades de manera negativa i de les quals caldria guardar certa distància.

Seguir el camí del mestre és ser el seu "ambaixador" i això permet continuar la seva obra allà on sigui que es vagi. En aquest camí és fàcil trobar persones hospitalàries, que obren el seu cor envers el que arriba inesperadament. De fet, en cultures que mantenen forts llaços comunitaris, l'hoste és algú sagrat i, encara que sigui desconegut, se li reserva un lloc principal.

Davant d'aquesta acollida és bo deixar-se tractar com a hoste, estar disposat a acceptar les atencions dels altres amb humilitat i, al mateix temps, oferir gratuïtament tot el que s'ha après del mestre, amb el seu mateix estil, proximitat, pau. Però també s'haurà de ser pacient davant de les incomprendions i persecucions que es puguin experimentar, perquè és més forta la certesa de l'ensenyament que s'ha rebut del mestre.

Tots, com amics que ens hem proposat viure per la fraternitat, tenim una missió: donar testimoni amb mansuetud, primer amb la vida i després també amb la paraula, de l'amor que en algun moment hem experimentat, perquè es converteixi en una joiosa realitat per a molts, per a tots. I com que, malgrat les nostres fragilitats, hem palpat l'amor, el nostre primer testimoni serà precisament ser els primers a acollir amb delicadesa als germans.

En una societat on el més normal és buscar l'èxit i l'autonomia, estem cridats a mostrar la bellesa de la fraternitat, que reconeix que ens necessitem els uns als altres i activa la reciprocitat.

Pel que fa a l'acollida, Chiara Lubich ens indica que hem de tractar de viure amb aquest esperit en les nostres famílies, associacions, comunitats i grups de treball, eliminant en nosaltres judicis, discriminacions, prevencions, ressentiments i intoleràncies cap a aquest o aquell proïsme, una cosa tan fàcil i tan freqüent que tant refreden i comprometen les relacions humanes i impedeixen l'amor mutu. Acollir l'altre, el que és diferent, és la base de l'amor concret. És el punt de partença, el primer esglaió per a construir aquesta civilització de l'amor, aquesta cultura de fraternitat a la qual, més que mai, estem cridats avui.